

To platí ovšem jen o úkonech, kde není předepsáno zastupování advokátem, neboť v případech, v kterých je předepsáno zastupování advokátem, zůstalo právo finanční prokuratury, stát zastupovati (§ 27 odst. 3 c. ř. s.) nezměněno. Z toho vyplývá, že bernímu úřadu jest doručiti vyhotovení dražební vyhlášky podle § 172 č. 1 ex. ř., že tento úřad musí býti předvolán k rozvrhovému roku (§ 209 ex. ř.) a že jemu, nikoliv finanční prokuratuře, jest doručiti rozvrhové usnesení (§ 229 ex. ř.), nevystupovala-li v řízení finanční prokuratura podle odst. 4 prov. nař. k § 345 zák. o přím. daních jako zástupce vymáhajícího úřadu. V souzeném případě zastupoval stát do doručení rozvrhového usnesení jen berní úřad, takže jemu a nikoliv finanční prokuratuře mělo rozvrhové usnesení býti doručeno. Lhůta k podání rekursu proti rozvrhovému usnesení běží tedy pro československý stát od toho dne, kdy bylo rozvrhové usnesení doručeno příslušnému bernímu úřadu, a nikoliv ode dne jeho doručení finanční prokuratuře. Doručení rozvrhového usnesení bernímu úřadu ve F. se stalo dne 18. listopadu 1935, takže rekursní lhůta se končila dnem 26. listopadu 1935. Finanční prokuratura podala rekurs v této lhůtě. Zaslala sice rekurs nepřislušnému okresnímu soudu ve F., tento soud však dne 26. listopadu 1935 odeslal jej poštou na příslušný okresní soud ve Frýdku. Poněvadž podle § 89 org. z. se doba poštovní dopravy nevčítá do zákonné lhůty, je rekurs podán včas (srov. rozh. n. s. Sb. č. 5352).

Čís. 14935.

Odpůrčí žalobu je zamítnouti, vrátil-li žalovaný ještě před podáním žaloby dlužníku, co z jeho jmění ušlo odporovatelným jednáním.

(Rozh. ze dne 6. února 1936, Rv II 311/34.)

Nižší soudy nevyhověly žalobě znějící na prohlášení bezúčinnosti placení určitého obnosu Stanislavem S. Ferdinandu S. v poměru k žalobkyni, odvolací soud proto, že zjistil, že žalovaný Ferdinand S., byv upozorněn na možnost odpůrčí žaloby, vyplacenou částku ještě před podáním žaloby vrátil Stanislavu S.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 8 odpůřč. řádu z r. 1914 přísluší sice odpůřčí nárok věřiteli, jehož pohledávka je vykonatelná, jest-li exekuce, vedená na jmění dlužníkovu, nevedla k uspokojení věřitelovu, nebo je jisto, že by k uspokojení byla nevedla. Vzniká tedy odpůřčí nárok, jakmile pokus exekuce selhal, nebo je pravděpodobno, že by selhal. Odpůřčí nárok lze uplatniti jak žalobou tak i námitkou. Žalobní prosbou lze pak věřiteli dle § 13 odp. ř. požadovati vše, co mu odporovatelným jednáním ze jmění dlužníkovu ušlo, nebo bylo zcizeno, nebo čehož se vzdal, potud, pokud toho potřebuje k uspokojení své pohledávky; není-li to možno, musí odpůrce

žalobcův dáti náhradu škody. Nedomáhá se tedy odporovatel neplatnosti odporovatelného jednání, nýbrž jest předpokladem odpůrčího nároku bezúčinnost odporovatelného jednání. Z toho se podává, že podmínky odpůrčího nároku: vykonatelná pohledávka žalobcova, bezvýslednost exekuce ve jmění dlužníkovu a rozmnožení majetku žalovaného odporovatelným jednáním musí tu býti nejen v době bezvýslednosti exekuce, nýbrž i v den podání odpůrčí žaloby (§§ 12 a 13 odp. ř.). Na tom nemůže nic změnit lhůta k odporu, neboť, byla-li žaloba podána ke konci lhůty, nutno i potom zkoumati, zda v době jejího podání jsou dány její předpoklady. Podmínkou žaloby jest, aby věřitelova pohledávka byla ze jmění dlužníkovu v čas podání žaloby nedobytnou. Žalovanému přísluší tudíž obrana, že dlužník má ještě jiné jmění, nežli ono, na něž byla exekuce vedena, z něhož může věřitel dojíti uspokojení. Je-li tedy nižšími soudy v souzeném případě zjištěno, že žalovaný obnos 70.000 Kč, jenž od dlužníka obdržel, tomuto vrátil ještě před podáním odpůrčí žaloby, že tedy odporovatelné jednání odčinil před žalobou, pak neměl žalovaný v den podání žaloby majetku, jenž naň přešel ze jmění dlužníkovu, byl tu v den odpůrčí žaloby stav, jaký byl před odporovatelným jednáním a nemůže se věřitel více hojiti u žalovaného z majetku naň přešlého od dlužníka. Mimo to není odpůrčí žaloba přípustnou proto, že dlužník vrácením 70.000 Kč nabyt opětně majetku, z něhož věřitel musí na prvním místě hledati uspokojení své vykonatelné pohledávky; zda žalobce o tomto vrácení odporovatelného plnění v čas podání odpůrčí žaloby věděl čili nic, je nerozhodné. V den podání odpůrčí žaloby nebylo tu jeich předpokladů a proto právem nižší soudy žalobu zamítly.

Čís. 14936.

K § 880 a) obč. zák.

Jak je vyložiti prohlášení manželky objednatelovy k prodávateli, že za to ručí, že její manžel zboží zaplatí, po stránce převzetí záruky za výsledek podle § 880 a) obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. února 1936, Rv II 346/34.)

Žalobce domáhá se žalobou na manželce svého dlužníka solidárního zaplacení zažalované částky s dlužníkem též proto, že se za dluh svého manžela zaručila. Nižší soudy žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalovaná zaručila se prohlášením, učiněným žalobci: »aby se nebál, že za to ručí, že až se manžel vrátí z léčení, že za uhlí zaplatí«. Prohlášení to jest považovati za slib podle § 880 a) obč. zák. Slib žalované na zaplacení nezněl, nýbrž zaručila se jen, že její muž zaplatí, až se vrátí z léčení. Tento závazek žalované za výsledek, totiž že manžel její, po případě podnik jeho, uhlí zaplatí, nelze však pokládati za závazek platiti solidárně s dlužníkem. To nevyplývá ani z § 880 a) obč. zák., podle něhož, kdo se zaručí za výsledek, je povinen úplným zadostiučiněním, když třetí neplatí. Žalobce proto neprávem žaluje za-